

ความรู้สึที่ดี
ที่เรียกว่า...

กราฟหัวใจ...
อุ่นละไมใจรัก
tiara

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือ ความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเราในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไม ของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้ นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำ ไปด้วยกันค่ะ

สำหรับนักอ่านหลายๆ คนคงผ่านหูผ่านตามาบ้างกับนามปากกา 'tiara' และ อาจมีภาพจำว่านามปากกานี้เขียนเรื่องราวแนวรัก-สืบสวน แต่นอกจากแนวสืบสวน แล้ว tiara ก็เป็นอีกหนึ่งนักเขียนคุณภาพที่มีฝีมือในการบอกเล่าเรื่องราวความรักที่ชวนให้คนอ่านใจเต้นได้ไม่แพ้กัน สำหรับผลงานเรื่อง 'กราฟหัวใจ... อุ่นละไมเอยรัก' นี้ จะพาทุกคนไปร่วมเอาใจช่วยสาวใสอย่าง 'เมธิณี' ให้กระโดดลงจาก คานเข้าสู่อ้อมกอดของ 'ณัฐ' หนุ่มหล่อแสนดีผู้เซอร์ไพรส์เธอด้วยการนำ 'ของขวัญ' ที่หายไปกลับมาคืน แต่เรื่องดันไม่จบแค่การคืนของนี้สิคะ...บอกเลยว่าจังหวะจะลงเอยของสาวคนนี้มีอีกรมรณา มีเรื่องราวอีกมากมายให้ชวนลุ้น ถ้าพร้อมจะใจเต้นตึกตัก จนกราฟหัวใจพุ่งทะลุถึงขีดสุดแล้ว พลิกหน้าถัดไปกันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

tiaara

ผู้หญิงราศีเมถุน เรียนจบปริญญาโทด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เป็นแม่บ้านที่มีลูกชายคนเดียว สนใจการทำขนมอบ ต้มกาแฟ เดินทางท่องเที่ยว และเขียนนิยายที่ความรักมักมาพร้อมกับสถานการณ์คับขัน เป็นคนเงิบเรียบร้อยนิดๆ ชอบเก็บตัว รักสันโดษ มองโลกในแง่จริง รักสันติ พยายามเข้าใจคนทุกประเภท (แต่ไม่ได้รักคนทุกประเภท) รักธรรมชาติ ชอบเสียงเพลง มีความสุขกับการดูภาพยนตร์แนวสืบสวนสอบสวนกับอ่านหนังสือประเภทจิตวิทยาเด็ก วิทยาศาสตร์ และนิยายแนวโรมานซ์

ปัจจุบันมีผลงานเรื่องสั้นและเรื่องยาวรวมกันสามสิบเรื่อง ส่วนใหญ่เป็นงานสืบสวนสอบสวนที่มาพร้อมกับสถานการณ์รัก ชอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่สนับสนุนงานเขียนของ tiaara มาโดยตลอด หากต้องการทราบความเคลื่อนไหวเรื่องงานเขียนเชิญที่แฟนเพจ By tiaara นะคะ

แนะนำตัวละคร

ณัฐ เตชะวินทร์

ผู้บริหารตราสินค้ากินรี หนึ่งในธุรกิจของนิมมานนท์
นักธุรกิจหนุ่มไฟแรงวัย 34 ปี ตัวสูงใหญ่แบบนักกีฬา มีเสน่ห์
แต่ชอบเก็บตัว ทำตัวลึกลับ และมีความทะเยอทะยานสูง

เมษินี (บัว)

ผู้จัดการโครงการ (ผู้ช่วยฝ่ายการตลาด 2) ผู้หญิงสมัยใหม่
วัย 30 ปี ร่างเล็ก อวบเล็กน้อย เป็นตัวของตัวเอง ทำงานเก่ง
มีสังคมเล็กๆ ของตัวเอง

นิรุตต์ (ก๊)

เพื่อนสนิทของเมษินี นิรุตต์เป็นชายใจหญิง บรรณาธิการ
ด้านแฟชั่น ทำงานเก่ง รักเพื่อน ชอบชีวิตที่สนุกสนาน

บทที่ 1

นาฬิกาตั้งโต๊ะกรีดเสียงดังลั่น ฉันพยายามเอามือควานหาต้นเสียงนั้นโดยไม่ลื้มตา อาการปวดศีรษะรุนแรงขึ้นเมื่อเริ่มมีสติสัมปชัญญะ หลังหยุดเสียงของมันลงได้แล้ว ฉันพยายามลุกขึ้นจากที่นอนอันแสนนุ่มแต่ก็ไม่ได้สำเร็จ ทำได้แค่เพียงนอนหงายกางแขนขาและลื้มตาอย่างเซื่องซำบนเตียงนอนเท่านั้น แล้วพยายามคิดทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนที่ผ่านมา

เมื่อวานนี้เป็นวันศุกร์และเป็นวันครบรอบวันเกิดปีที่สามสิบของฉัน เพื่อนๆ โดยเฉพาะเจ็กกี้ได้เซอร์ไพรส์ฉันด้วยปาร์ตี้เล็กๆ ในร้านโปรดของเรา เมื่อคืนฉันพยายามลื้มเรื่องน้ำหนักตัวที่เกินมาเกือบสองกิโลกรัม (ฉันพยายามรักษามันให้อยู่ในมาตรฐานของตัวเอง ซึ่งมันไม่ตรงกับมาตรฐานของกระทรวงสาธารณสุข) โดยอนุญาตให้ตัวเองกินเค้กช็อกโกแลตได้หนึ่งชิ้น สปาเก็ตตี้หอยลายนิดหน่อย น่องไก่ทอดชิ้นไม่ใหญ่นัก สลัดทูน่า และเครื่องดื่มแสนอร่อย ซึ่งเจ็กกี้โกหกว่าฉันมีแอลกอฮอล์น้อยมากจนไม่สามารถวัดออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์ได้ ตอนนั้นฉันสัญญากับตัวเองแล้วว่าจะไม่เชื่อเรื่องปริมาณแอลกอฮอล์ในเครื่องดื่มอีกเป็นอันขาด เพราะฉันกำลังแข่งกับ

อย่างหนัก

หลังเที่ยงคืนเล็กน้อยปาร์ตี้ก็จบลง เพื่อนๆ แยกย้ายกันกลับ หนูอิม น้องสาวที่น่ารักสมัยเรียนปริญญาโทมาด้วยกันเป็นคนขับรถมาส่ง โชคดีที่ฉันไม่ได้ขับรถไปงานเอง ไม่อย่างนั้นมันจะกลายเป็นภาระหลังเลิกงานปาร์ตี้แน่ๆ วันเกิดปีนี้ฉันได้ของขวัญมาเยอะเชียว จำได้ว่าเมื่อคืนตอนขึ้นลิฟต์ต้องหอบมันพะรุงพะรัง

หลังจากทบทวนความทรงจำมาได้สักสิบนาที ฉันก็คิดว่าตัวเองพร้อมที่จะลองลุกขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ประสบความสำเร็จ แม้ว่าจะยังมันๆ แต่ถ้าได้กาแฟสักเหยือก...มันก็คงจะดีขึ้น ฉันลุกขึ้นจากเตียงอย่างช้าๆ ตาเหลือบไปมองกระจกหน้าต่างเสื้อผ้าแล้วมองเห็นตัวเองเหมือนถุงผ้าเหี่ยวๆ ใบหนึ่ง ...ช่างมันเถอะ ยังไงฉันก็อยู่คนเดียว ไม่เห็นต้องกลัวใครจะมาเห็นสภาพอันยับเยินตอนนั้นเลย อีกอย่างผู้หญิงวัยสามสิบกับอีกหนึ่งวันอย่างฉันเนี่ย คงหาคนสนใจได้ยากเต็มที...

ฉันเดินเหมือนปูมาจนถึงห้องครัวได้สำเร็จ เปิดเครื่องชงเอสเพรสโซ แล้วหยิบแก้วออกมาหนึ่งใบ ซึ่งเจ็กก็ชอบเรียกมันว่าเหยือก ฉันเงยหน้ามองนาฬิกาแขวนผนังในห้องครัว มันบอกเวลาสิบโมงยี่สิบนาที แสดงว่าต้องดื่มกาแฟ ล้างแก้ว อาบน้ำ และแต่งตัวภายในสี่สิบนาทีที่ก่อนที่จะถึงเวลานัดกับเจ็ก

สบายมาก...ฉันมันประเภทสาวไอเปอร์ ทำอะไรด้วยความรวดเร็วอยู่แล้ว แต่ต้องหลังจากจัดการกับกาแฟก่อนนะ ฉันชงกาแฟแก้วโต เปิดตู้เย็นหาอาหารเข้าที่พอกินกับกาแฟได้ซึ่งก็เห็นมีแต่คุกกี้ช็อกโกแลตชิพที่เหลือกันกล่องอยู่สามสี่ชิ้น โอเค นั่นคงพอสำหรับเช้าวันใหม่

ฉันนึกขึ้นมาได้ว่าเมื่อคืนยังเปิดกล่องของขวัญไม่หมด หลังจากที่เปิดได้เพียงชิ้นเดียวนั้นก็คือของเจ็ก ซึ่งทั้งคะยั่นคะยอและบีบบังคับให้ฉันเปิดให้ได้ กล่องของขวัญชิ้นนั้นเป็นกล่องขนาดเล็กไม่ใหญ่นัก ใช้กระดาษสาสีหวาน

ห่อหีบกล่องสีขาว มีการ์ดใบเล็กๆ แนบมาด้วย เจ้เขียนได้กวนโมโหมาก
โน้มน้าซื้อความสั้นๆ ว่า

*'ถึงคุณเมซินี ขอให้ปีนี้เป็นปีที่ดีของหนู ยินดีต้อนรับสู่วัยสาวใหญ่
จาก เจ๊วัยใกล้เคียงกัน'*

อ๊อ! ฉันเกลียดคำว่า 'สาวใหญ่' ซะมัด ทำไมต้องเรียกผู้หญิงวัยเพียง
สามสิบและยังไม่แต่งงานว่าสาวใหญ่นะ ฉันถือว่ามันหยาบคายมาก
โดยเฉพาะเวลาที่หนังสือพิมพ์โปรยหัวข้อข่าวว่าสาวใหญ่ทำอย่างโน้นอย่างนี้
พอมานั่งอ่านเนื้อหา เธอเป็นเพียงหญิงสาวตัวเล็กๆ ที่มีอายุสามสิบต้นๆ
และสามารถหาเลี้ยงตัวเองได้เป็นอย่างดี แถมไม่มีพันธะทางกายให้ยุ่งยาก
เท่านั้น มันไม่ยุติธรรมเลย...

หากฉันได้เป็นชาวโน้หน้าหนังสือพิมพ์แล้วมีใครเรียกว่าสาวใหญ่นะ
ฉันคิดว่าจะฟ้องร้องละ และอีกอย่างคำว่า 'วัยใกล้เคียงกัน' ของเจ้ฉัน
เป็นการโกหกคำโต เพราะปีนี้เจ้อายุสามสิบเก้าปีแล้วนะ เราใกล้เคียงกัน
เพราะมีเลขสามนำหน้าเหมือนกันเท่านั้นแหละ

ถึงแม้การ์ดน้อยๆ ใบนั้นจะทำให้ฉันมอบก้อนใจเล็กๆ ไปวงใหญ่แต่ก็
ยังไม่สามสมเมื่อมาเห็นของขวัญสองชิ้นที่อยู่ข้างใน มันเป็นชุดชั้นในสีทูลู
สีแดงแปริ๊ด มีลูกไม้ติดไว้ตรงนั้นตรงนี้ ฉันซอกไปเกือบหนึ่งนาที่ แต่
เพื่อนๆ กลับเฮฮาขันมาก ส่วนเจ้ฉันหัวเราะลั่นโดยไม่สนใจว่าหน้าฉัน
จะแดงขนาดไหน เจ็บอกว่าทั้งสี่และแบบเหมาะกับสาวใหญ่วัยสามสิบ
อย่างนั้นมากและฉันควรเลิกใส่เสื้อชั้นในแบบสปอร์ตสักที

เข้านี้ฉันจึงวางแผนรับประทานอาหารเข้าพร้อมกับเปิดกล่องของขวัญ
ไปด้วย อีกยี่สิบนาที่ก็จะสิบเอ็ดโมง ฉันแกะของขวัญหมดทุกกล่อง ทุกชิ้น
น่ารักมาก ฉันชอบเพราะมันเป็นสิ่งที่ยืนยันได้ว่าฉันมีเพื่อนที่รักฉันมาก

แค่ไหน แต่เอ๊ะ! กล้องของขวัญของเจ็กี่หายไปไหนนะ...

ช่างเหอะ มันอาจจะปนอยู่ในถุงไหนสักใบที่ฉันยังดูไม่ละเอียดก็ได้
เอาไว้อย่างกลับมามากครั้ง...

ฉันเก็บข้าวของอย่างลวกๆ ไว้บนโซฟาในห้องรับแขกแล้วกลับเข้าไป
ในครัวอีกครั้ง ห้องของฉันอยู่ชั้นสิบ เป็นห้องขนาดกลางในคอนโดมิเนียม
ที่นับว่าหรูหราสำหรับคนทำงานในเมืองหลวง ฉันเพิ่งย้ายเข้ามาได้เดือนกว่า
เท่านั้น โดยใช้เงินเก็บที่มีอยู่ทั้งชีวิตไปในการดาวน์และตกแต่ง มันเป็น
ความภาคภูมิใจของฉันมากที่สุดเพราะมันแสดงให้เห็นว่าฉัน
โตเป็นผู้ใหญ่พอและสามารถดูแลตัวเองได้ดี

ห้องของฉันมีห้องนอนและห้องน้ำในตัวหนึ่งห้อง ห้องรับแขกอยู่ติดกับ
ห้องครัวเล็กๆ และห้องน้ำสำหรับแขกอีกหนึ่งห้อง แต่ที่ฉันรักมากที่สุด
ก็คือระเบียงอันแสนกว้างขวาง (ซึ่งเล็บกว่าห้องน้ำของเธออย่างกว้างกว่านี้)
ที่สามารถมองออกไปยังสวนสาธารณะข้างล่างได้

หลังจากอาบน้ำเย็นจัดและแต่งตัวเสร็จแล้ว โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น
พอดี

"พี่เลี้ยงจ๊ะ ที่รัก" เสียงเจ็กี่ดังลอดออกมาตอนที่ฉันจะหักท่ายซะอีก

"เรียบร้อยแล้วค่ะ หลังจากได้กาแฟหนึ่งเหยือก เจ้จะขึ้นมารีเปล่า"

"ไม่ละ หนูลงมาเลยดีกว่า เจ้รออยู่ในรถหน้าคอนโด นะ"

ฉันหันมาสำรวจความเรียบร้อยของห้องก่อนปิดประตูแล้วเดินไป
รอลิฟต์ วันนี้ฉันใส่เสื้อเชิ้ตแขนสามส่วนสีขาวกับกางเกงผ้าลายสก๊อต
ตั้งใจว่าจะไปวัดเพื่อทำบุญและถวายสังฆทานเนื่องในวันคล้ายวันเกิดในปลาย
วันนี้ จึงชวนเจ็กี่ไปเป็นเพื่อนด้วย เมื่อคืนฉันพยายามยั่วกับเจ้หลายครั้งว่า
ให้แต่งตัวให้เรียบร้อยเพราะต้องเข้าวัดเช้า

ก็ไม่รู้ว่าเจ้จะชอบแต่งตัวโป๊เปลือยอะไรหรอกนะ แต่ด้วยตำแหน่ง
'บรรณาธิการด้านแฟชั่น' นิตยสารชื่อดังของเมืองไทย ทำให้เจ้ต้องแต่งตัว

ให้นำสมัยอยู่เสมอ และอย่างที่รู้กันอยู่ว่าแฟชั่นในหนังสือนั้นบางครั้งมันก็ไม่เหมาะที่จะใส่ออกมาเดินบนท้องถนน จึงทำให้งานนี้ต้องมีการกำชับกันหน่อยและเจ็กก็ทำได้ดี เพราะวันนี้ใส่กางเกงผ้าพอดิตัวสีดำกับเสื้อแขนยาวสีขาวที่มีระบายเล็กๆ ตรงปลายแขนทั้งสองข้าง ดูเรียบร้อยและแสนสง่า มันทำให้ฉันแอบคิดว่าลูกไม้มันก็เข้ากันได้ดีกับผู้ชายเหมือนกัน

กว่าที่ฉันกับเจ็กจะทำธุระมากมายจนกระทั่งเสร็จก็ห้าโมงเย็นพอดี เราตกลงกันว่าเย็นนี้จะทำกับข้าวกินที่บ้านของฉันจึงแวะซื้อของสดกลับมาด้วย เจ็กก็มีฝีมือในการปรุงอาหารประเภทเส้นหากไม่รวมมาม่าลวกเข้าไปด้วย สเปกเตตตั้กึ่งราดขอสมมะเขือเทศสุกได้ยอดเยี่ยมที่สุด แต่เป็นเพราะเมื่อวานเราทานสเปกเตตตั้กันไปแล้ว วันนี้เมนูอาหารจึงเป็นข้าวผัดปลาทุ่นา ซึ่งทำง่ายและกลิ่นไม่แรงนัก ครีวของฉันมีแค่เตาไฟฟ้ากับไมโครเวฟ ซึ่งเจ็กบอกว่าแค่นี้ก็ทำอาหารได้ล้านแปด

...ข้างเป็นผู้ชายที่เพียบพร้อมจริงๆ หากให้ฉันตกลงปลงใจใช้ชีวิตกับเจ็กโดยไม่มีเรื่องเซ็กซ์เข้ามาเกี่ยวข้องได้ละก็...ฉันยอมเลยล่ะ แต่ไม่แน่ใจว่าเจ็กจะยอมด้วยรีเปล่า...อย่างน้อยเรื่องอาหารการกินก็สบายไปทั้งชาติ

ใช้ว่าจะทำอาหารเก่งอย่างเดียว เรื่องการทำงานก็มาเป็นทีหนึ่ง จนลูกน้องของเธอช่วยกันคิดว่า 'ก๊' มาจาก 'เจ้ากี้เจ้าการ' เพราะเป็นคนเจ้าระเบียบและทำงานเร็วเป็นจรวด อะไรไม่ได้ตั้งใจจะลงมือทำให้ลูกน้องดูด้วยตัวเองพร้อมกับคำบ่นอีกเป็นกระบวนโกย หลังๆ ลูกน้องที่อยู่ด้วยได้ก็นับว่าเป็นศิษย์เอกกันกุฎี แว่วมาว่าหากลูกน้องคนนี้ไปสมัครงานใหม่ที่ไหนสักที่กินตำแหน่งผู้ช่วยบรรณาธิการได้สบาย ถึงแม้จะเจ้าระเบียบแต่เจ็กก็ถือว่าเป็นคนที่รักและดูแลลูกน้องดีมาก หากใครมองข้ามลักษณะภายนอกที่เป็นคนโผงผาง พุดจาเสียงดังจนดูเหมือนคนดูในเวลาทำงานได้ละก็...ต้องรักเจ็กกันทุกคน

ฉันรู้จักกับเจ้เมื่อสามปีที่แล้ว จากการที่ต้องทำงานร่วมกันในโปรเจกต์ถ่ายโฆษณาสินค้าชนิดหนึ่ง หลังจากที่ต้องติดต่อกันตลอดสองเดือน ฉันก็รู้ว่าผู้ชายหัวใจหญิงคนนี้น่าคบมาก เจ้ของฉันเป็นผู้ชายตัวสูง หุ่นเพรียว และมีกล้ามเนื้อที่ไม่ใหญ่ไม่เล็กเกินไป อานิสส์ที่ได้มาจากการเข้าฟิตเนสอาทิตย์ละสามวันเป็นอย่างต่ำ เจ้บอกว่าที่ขยันอย่างนี้เพราะครูฝึกชาวอิตาลีนั้นหล่อทรमानใจมาก แต่จะว่าไปดูภายนอกแทบจะไม่รู้เลยว่าเจ้มีใจรักความเป็นหญิง

ฉันเคยถามว่าทำไมถึงอยากเป็นอย่างนี้...เจ้ว่า 'ไม่ใช่อยากเป็น แต่มันเป็นเองตั้งแต่เกิด' และด้วยความที่มีครอบครัวที่เข้มงวดมาก เจ้บอกว่าถ้าครอบครัวรู้คงรับไม่ได้ เลยปิดปิดความเป็นตัวเองมาตลอด หากมีโอกาสกลับบ้านก็จะเป็นลูกชายที่แสนน่ารักของพ่อแม่เสมอ มีหลายครั้งที่ถูกคะยั้นคะยอให้แต่งงานแต่ก็พยายามบ่ายเบี่ยงและอดที่จะกลัวไม่ได้ว่าคงต้องพูดความจริงเข้าสักวัน

มันทำให้ฉันคิดว่าหากคนเรามองข้ามเรื่องเพศสภาพแล้วพยายามมองลึกเข้าไปในวิญญาณ ภายในตัวตนของเพื่อนมนุษย์แล้วละก็ สังคมอาจไม่มีปัญหาเรื่องการกีดกันทางเพศอย่างทุกวันนี้ก็ได้ อย่างน้อยฉันก็เห็นว่าคนอย่างเจ้ก็เป็นคนดีของสังคมคนหนึ่งและอาจจะดีกว่าใครอีกหลายคน

ตอนที่ 2

หลังจากเราจัดการกับอาหารเย็นเรียบร้อยแล้วฉันก็รับหน้าที่เก็บล้าง เจินิ่งที่โซฟาหน้าโทรทัศน์ในห้องรับแขก พร้อมกับช่วยเก็บชิ้นส่วนของกล่องและกระดาษห่อของขวัญไปด้วย เมื่อฉันกำลังเช็ดมืออยู่หน้าอ่างล้างจานในครัว ก็มีเสียงเคาะประตูหน้าห้องดังขึ้นเบาๆ

"เจี๊ฉา ช่วยแอบดูให้หนูหน่อย ใครมาเคาะประตูไม่รู้"

เจี๊หยุดมือแล้วเดินไปแอบดูตามาแวที่ประตู "อ๋อ สวรรค์ทรงโปรดหนูบัวจ๋า หนูมีเซอร์ไพรส์หลังอาหารเย็นสำหรับเจี๊ด้วยเหรอจ๊ะ"

เจี๊ทำตาลูกวาวให้ฉันที่กำลังเดินมาสมทบ

"เซอร์ไพรส์อะไรคะ หนูไม่มีอะไรสักหน่อย"

"มาดูที่ประตูนี้เร็วๆ เข้า"

ฉันรีบเดินไปที่ตามาแวบ้าง แต่ภาพที่เห็นนั่นทำให้งงๆ อยู่ว่าผู้ชายที่ยืนอยู่ที่หน้าประตูคือใคร

"ผู้ชายคนนี้เป็นใครละเจี๊ หนูไม่รู้จ้ก"

"อ้าว! เจี๊ก็ไม่รู้ แต่มีมันห้องหนูละ แล้วเขาก็กำลังจะเคาะประตูอีกรอบแล้ว"

เราทำเสียงกระซิบกระซาบกันเพราะกลัวคนข้างนอกจะได้ยิน ฉันตัดสินใจจะกระซิบออก เจ้เตือนสติว่าก่อนที่จะเราจะเปิดประตูต้อนรับชายหนุ่ม โดยเฉพาะหนุ่มที่หน้าตาดีมากๆ เช่นนี้ เราควรสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองก่อน ฉันก็มองตัวเองตั้งแต่หน้าอกลงไปถึงข้อเท้าแล้วเห็นว่าตัวเองใส่เสื้อยืดกับกางเกงขาสั้นอยู่ มันก็ไม่ได้น่าเกลียดอะไร ดังนั้นจึงตัดสินใจเปิดประตูพร้อมกับที่ได้ยินเสียงเจ้ถอนหายใจเบาๆ

ทันทีที่เปิดประตู ฉันก็เห็นผู้ชายตัวสูงใหญ่ ไหล่กว้าง ผอมร่องทรง สีนํ้าตาลเข้ม ตาโตสีนํ้าตาล คิ้วดกหนา จมูกเป็นสัน และริมฝีปากบาง เขาใส่เสื้อโปโลสีขาว ดูท่าทางจะอายุมากกว่าฉันไม่กี่ปี สมองฉันรีบบอกตัวเองว่าผู้ชายคนนี้น่ามอง แต่ดูเขาจะตกใจเล็กน้อยที่ฉันเปิดประตูออกมาอย่างรวดเร็ว

"สวัสดีครับ" เขาทักทายขึ้นมาก่อน

"สวัสดีค่ะ ต้องการพบใครค่ะ"

"คุณเมชนีอยู่ห้องนี้รึเปล่าครับ"

"ฉันเมชนีค่ะ"

หลังจากที่พูดจบ เจ้ก็โผล่ออกมาจากห้องข้างพร้อมยื่นมือมาทักทายชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าห้องของฉัน

"หวัดดีอะ ผมนิรุทธิ์ ไม่ทราบคุณคือ..."

เงี้ยวมาดค่อนข้างแมน แต่ขอโทษเถอะ...เธอปิดบังประกายตา ระยิบระยับไม่พ้นหรอก

ชายหนุ่มคนนั้นยื่นมือออกมาทักทายกับเงี้ยวอย่างไม่ให้เสียมารยาท "ผมชื่อณัฐครับ"

หลังจากทักทายกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ฉันก็พยายามเอาตัวฉันเจ้ออกไปข้างๆ เพื่อพูดธุระกับหนุ่มณัฐคนนี้ให้เรียบร้อย

"ไม่ทราบว่าคุณมีธุระอะไรกับฉันค่ะ"

"เอ่อ...ผมพบกล่องนี้อยู่ในลิฟต์เมื่อคืนครับ ต้องขอโทษด้วยที่
ละลาละลวงเพราะผมเห็นการ์ดที่ติดมา จึงทราบว่าเป็นเจ้าของกล่องนี้
เป็นคุณ" เขายื่นกล่องสีขาวที่อยู่ในมือมาให้ฉัน

ไอ้ คุณพระช่วย...กล่องที่เขาถืออยู่นั้นมันเป็นกล่องของขวัญที่เจ้
ให้มานี่นา!

ฉันหามันไม่เจอเพราะมันตกอยู่ในลิฟต์ตั้งแต่เมื่อคืนนั่นเอง ที่สำคัญ
ผู้ชายคนนี้เก็บมันได้!!

แล้วเขาจะเห็นไหมว่าอะไรที่อยู่ข้างในนั้น...

เขาต้องเห็นอยู่แล้วละ เพราะการ์ดมันเสียบอยู่ข้างในกล่อง อือ...
ฉันอยากตาย

ไม่รู้ผ่านมากี่นาที่ หลังจากที่เขายื่นกล่องมาให้ฉันก็ยังคงยืนแข็ง
เป็นรูปปั้นหินอ่อนอยู่ที่เดิม ใบหน้าคงเปลี่ยนสีสลับไปมาจากสีขาวซีดเป็น
สีแดงทั้งหน้าเพราะรู้สึกว่ามันร้อนวูบวาบด้วยความอับอาย และก่อนที่ฉัน
จะตัดสินใจว่าจะทำอะไรต่อไป เจ้ก็จัดการกับสถานการณ์ที่น่าอึดอัดนี้ด้วย
คำพูดที่ฉันรู้สึกว่ามันลอยลอยมาจากที่ไกลแสนไกล

"ขอบคุณนะฮะ เรากำลังสงสัยอยู่เชียวว่าของขวัญชิ้นสำคัญมัน
หายไปไหน"

ขอบคุณมากค่ะเจ้...รู้สึกว่เจ้กำลังทำให้ฉันอายมากขึ้นและอะไรๆ
มันก็ไม่ได้ดีขึ้นเลย

เจ้ก็รับกล่องนั้นคืนมาแล้ว ส่วนฉันได้แต่ก้มหน้าจูด มองเห็นเพียง
ปลายขาทางเกงยีนที่คลุมรองเท้าวัยแบบที่เข้เล่นกีฬาของชายหนุ่มเท่านั้น

"ขอโทษที่ผมนำมาคืนขึ้นนะครับ คือผมเพิ่งพบมันตอนตึกของเมื่อคืน
พยายามไปถามออฟฟิศข้างล่างว่าคุณอยู่ห้องไหน แต่ผมไม่กล้ามาเคาะ
ห้องคุณตึกๆ แล้วเมื่อเช้าผมก็ตื่นสาย มาเคาะห้องคุณตอนเที่ยงแล้ว
คุณไม่อยู่ ผมเลยเอามาคืนเข้าครับ"

ฉันรู้ว่าเขาพยายามอธิบายความบริสุทธิ์ใจในการช่วยเหลือของเราให้เราทั้งสองคนฟัง แต่ฉันก็อายเกินกว่าที่จะพูดขอบคุณ และการที่จะหันหลังแล้วเดินกลับเข้าห้องไปก็เป็นกิริยาที่เด็กเกินกว่าสาววัยสามสิบจะพึงกระทำ

"ไม่เป็นไรค่ะ" ฉันพูดเสียงเบาจนตัวเองก็แทบจะไม่ได้ยิน

"ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะคะครับ สวัสดีครับ"

"สวัสดีค่ะ" เจ็กตอบกลับไป

และเมื่อเจ้าของรองเท้าผ้าใบคู่นั้นหมุนตัวออกไป เจ็กก็กึ่งลากกึ่งจูงฉันเข้าไปในห้อง

"บ๊ว...เป็นอะไรไป ช็อกไปเลยหรือน้องรัก"

ฉันช็อกจริง ๆ

"โอ้ย เจ้ หนูอยากร้องให้ ผู้ชายนะเจ้ ผู้ชายคนนั้นเป็นคนเจอชุดชั้นในของหนู"

แม้มันจะเป็นชุดชั้นในที่ฉันยังไม่เคยใส่ก็จริง แต่เชื่อเถอะ ผู้ชายคนนั้นต้องคิดว่ามันเป็นชุดชั้นในแบบที่ฉันชอบหรือใส่ประจำแน่นอน

"อ้อ นั่นสิ หล่อซะด้วย"

"นั่นไม่เกี่ยวเลยเจ้ ไม่เกี่ยวว่าเขาจะหล่อหรือไม่หล่อ ที่สำคัญก็คือเขาเจอมันและมันเป็นชุดชั้นในสีทูลีแดงต่างหาก" ฉันคร่ำครวญและนอนซกดินซกงอบนโซฟา

"เอาน่า หนูจะคร่ำครวญไปทำไม เจ้ว่าเขาก็เป็นสุภาพบุรุษพอที่จะไม่เอาเรื่องที่เขาทำขึ้นในตึกไนท์คลับมาล้อเลียนเมื่อเจอกันคราวหน้าหรอก และเขาก็หน้าแดงแปริ๊ดไม่แพ้หนูเหมือนกันตอนพยายามอธิบายให้เจ้ฟังเรื่องการประสบพบเจอของขวัญกล่องนี่นะ" เจ้หัวเราะคิกคักอย่างมีความสุข

"ดูท่าทางเจ้จะมีความสุขมากนะ ไซ้ซี่ เขาเจอชุดชั้นในของหนู ไม่ใช่ของเจ้สินะ" ฉันเริ่มพาล

"อ๊ย ถ้าเจอของเงินะ แสดงว่ามันต้องมีความหมายมากกว่าการทำตกเฉยๆ ละ" เจ็กหัวเราะรำ

ฉันเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่าการที่เขาเดินท่อมๆ มายืนอยู่หน้าห้องฉันก็แสดงว่าเขาต้องอาศัยอยู่ในตึกนี้ด้วย เพราะคนภายนอกจะไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นมาบนชั้นสิบตามลำพังแน่นอน ดังนั้นจึงมีเปอร์เซ็นต์ความเป็นไปได้สูงมากที่ฉันจะเดินไปเจอเขาในลิฟต์ ห้องอาหาร ร้านชกิร์ตฟิตเนส โถงหน้าคอนโดฯ หรือลานจอดรถ

โอ้ย...ตายแน่ แล้วฉันจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน...

หลังจากเจ็กลากลับไปแล้ว ฉันก็ยังหมกมุ่นกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ดี พยายามคิดหาวิธีการหลบหลีก หรือคำพูดต่างๆ หากบังเอิญเจอนายฉัณฐอีก ถ้าเขามีท่าทีที่ไม่สุภาพหรือพูดถึงเรื่องนี้อย่างหยาบคาย ฉันก็จะบอกว่า

'ขอบคุณนะค่ะที่เก็บฉันในให้ ไม่อย่างนั้นวันนี้ฉันคงไม่ได้ใส่มัน'

นี่คงก้ำกั่นพอที่จะเป็นเครื่องป้องกันไม่ให้เขาอยากมายุ่งกับฉันอีก แต่ถ้าเขาเป็นสุภาพบุรุษอย่างที่เจ็กี่ว่า ฉันก็จะแสดงความเป็นสุภาพสตรี โดยการไม่พูดถึงมันและยิ้มให้เขาอย่างอ่อนหวานที่สุด

หลังจากทำร้ายจิตใจตัวเองโดยการคิดทุกอย่างในแง่ร้ายจนพอใจแล้ว ฉันก็พยายามข่มตาให้หลับและคิดว่าพรุ่งนี้เช้าคงลืมมันได้

• บทที่ 3

แล้วการทำงานอย่างหนักก็ช่วยได้จริงๆ มันทำให้ฉันแทบลืมเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นไปเลย และยังเป็นโชคดีของฉันด้วยที่ตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมาฉันยังไม่จะเจอกับคุณณัฐที่มุมไต้มุมหนึ่งของคอนโดมิเนียมเลย ตอนนี้สิ่งที่อยู่ในสมองมีเพียงเรื่องงานเท่านั้น

ฉันเป็นผู้จัดการโครงการของฝ่ายการตลาดและลูกค้าสัมพันธ์บริษัทเอคโค ซึ่งเป็นบริษัทโฆษณาที่ตั้งอยู่ย่านชิตลมและเปิดดำเนินการมาสิบห้าปีแล้ว งานของฉันเป็นด้านแรกที่จะพบกับลูกค้า โดยต้องสอบถามความต้องการและช่วยแนะนำการประชาสัมพันธ์สินค้าของเขา ก่อนออกสู่สายตาผู้บริโภค บริษัทของเราดูแลลูกค้าตั้งแต่เรื่องการวางแผนการโฆษณา และการประชาสัมพันธ์จนถึงการสำรวจความนิยมของผู้บริโภค แม้ว่าเราจะไม่ใช้บริษัทโฆษณารายใหญ่ของประเทศแต่ก็เป็นบริษัทที่มีชื่อเสียงพอสมควร ลูกค้าที่เคยใช้บริการของเราก็มักกลับมาหาเราเสมอ

แต่ในช่วงสองปีที่ผ่านมา 'เอคโค' มีคู่แข่งรายสำคัญเพิ่มขึ้น นั่นคือบริษัท 'เดอะ ช้อยส์' ซึ่งได้เสนอตัวเพื่อเป็นทางเลือกของลูกค้า เดอะ ช้อยส์เป็นคู่แข่งที่น่าจับตามองมาก บริษัทนี้มีส่วนที่ทำให้ส่วนแบ่งการตลาดของ

เอกโคลดลง

หัวหน้าของฉันชื่อ 'เศรษฐี' แต่ฉันมักเรียกว่า 'พี่อืด' พี่อืดเป็นผู้ใหญ่ใจดีแต่เด็ดขาด เพราะต้องดูแลลูกน้องมากมาย ฉันเป็นผู้ช่วยหนึ่งในสองคนของพี่อืด ส่วนผู้ช่วยอีกคนนั้นเป็นสาวสวยที่มีดีกรีเป็นสาวไฮโซ จบปริญญาโทจากเมืองนอก ชื่อชลธร แต่ฉันเรียกเธอว่า 'หนองน้ำ' (ซึ่งมันเป็นการตอกกลับหลังจากที่เธอเรียกฉันว่า 'บัวบาน') เธอเป็นคนเก่งที่กว่นประสาทฉันที่สุดในโลก อายุมากกว่าฉันสองปี มีประสบการณ์มากกว่า เพราะเคยฝึกงานกับบริษัทโฆษณาชั้นนำที่เมืองนอก เชอะ! แต่ฉันไม่สนใจหรอก เพราะว่าถ้าฉันจะก้าวขึ้นมาเป็นผู้ช่วยเคียงบ่าเคียงไหล่กับเธอได้ ฉันคิดว่าตัวเองก็มีดีเหมือนกัน

การที่ฉันกับยายน้ำไม่ค่อยจะกินเส้นกันนั้น เหตุผลก็ไม่มีอะไรมาก เป็นเรื่องของผู้หญิงที่ถ้าจะให้ผู้ชายฟังก็ต้องบอกว่าไร้สาระ เราทำงานด้วยกันมาห้าปีว่า ตั้งแต่เป็นพนักงานการตลาดธรรมดา งานของเราก็ประสบความสำเร็จดี แต่เราไม่ชอบหน้ากันมาตั้งแต่แรก เหมือนที่เขาบอกว่าแม่เสือสองตัวอยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้ ยายน้ำให้เหตุผลว่าเพราะฉันเป็นคนขี้อร่อย ก้าวร้าว ดื้อรั้น และเอาแต่ใจตัวเอง ส่วนถ้าถามฉัน...ฉันก็จะบอกว่า เธอเป็นคนสวยแบบเซรามิก (สวยดีแต่ไม่มีประโยชน์ แสนแพงแล้วยังแถมง่ายอีก) หยิงยโส และชอบให้โลกหมุนรอบตัวเธอตลอดเวลา ลูกน้องของฉันบอกว่าถ้าเราสองคนทำงานด้วยกัน ต้องห้ามเอาวัตถุดิบไปมาวางไว้ใกล้ๆ อย่างเด็ดขาด เพราะมันอาจจะลุดติดไฟและเผาผลาญบริษัทได้

เราสองคนแข่งขันกันทำงานจนได้เป็นพนักงานดีเด่นกันทั้งคู่ มีลูกค้าประจำมากพอๆ กัน แต่เราได้รับมอบหมายให้ดูแลลูกค้าคนละกลุ่ม ยายน้ำดูแลลูกค้ากลุ่มผลิตภัณฑ์ที่กินได้ ส่วนฉันดูแลลูกค้ากลุ่มผลิตภัณฑ์ที่กินไม่ได้ ดังนั้นคนที่ควรได้รับตำแหน่ง 'พนักงานดีเด่นตลอดกาล' น่าจะ

เป็นฟู้ด เพราะสามารถบริหารจัดการเราสองคนให้ทำงานด้วยกันได้อย่างดี (หากไม่นับตอนเราทะเลาะกันในห้องประชุม เพราะฟู้ดจะนั่งอุดหูอย่างเดียวนั่นก็จะมีใครสักคนเหนื่อยแล้วหยุดไปเอง) แต่ก็มีย่างหนึ่งที่เราเหมือนกันคือตอนนี้เรายังใช้คำนำหน้าว่า 'นางสาว' ด้วยกันทั้งคู่ แต่เธอยังอุตส่าห์เอาชนะฉันด้วยการบอกว่าการที่เธอยังคงดำรงความเป็นนางสาวอยู่นั้นเพราะยังไม่เจอคนที่ดีพร้อมสำหรับเธอ ส่วนฉัน...ยังไม่สามารถเป็นคนที่ดีพร้อมสำหรับใครได้

เอ้อออออ...เอาเป็นว่าเธอจัดฉันให้อยู่ในอันดับสุดท้ายของห่วงโซ่อาหารเลยก็ได้

เช้าวันนี้ฉันมีนัดประชุมกับฟู้ดและยายน้ำตอนสิบโมง มันเป็นประชุมประจำสัปดาห์ที่เราต้องสรุปงานให้ฟู้ดทราบ เมื่อวานฉันนั่งเตรียมรายงานเสร็จเกือบหกโมงเย็น ดังนั้นเช้านี้จึงไม่จำเป็นต้องมาถึงออฟฟิศเร็วนัก แต่ต้องมีเวลาจิบลาเต้อ่อนๆ ของสตาร์บัคส์สักแก้วก่อนเข้าประชุม เพราะการประชุมแต่ละครั้งมักจะต้องใช้พลังงานมหาศาล บริษัทเอคโคเข้าอาคารสำนักงานถึงสามชั้นและอาคารก็ตั้งอยู่ในย่านธุรกิจที่คนทำงานพลุกพล่านมาก บรรยากาศการเดินทางมาทำงานของแต่ละคนเลยสับสนวุ่นวายแตกต่างกัน บางคนนั่งรถเมล์ รถไฟฟ้า หรือนั่งเรือ สำหรับวันนี้ฉันขับรถมาทำงานเองก็ต้องออกจากคอนโดฯ ก่อนเจ็ดโมงเช้าเล็กน้อยกว่าจะถึงออฟฟิศก็เกือบเก้าโมง หากมีธุระเร่งด่วนก็ไม่ควรขับรถมาทำงานหันไปใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินต่อด้วยรถไฟฟ้า BTS มาทำงานดีกว่า แม้จะยุ่งยากไปหน่อยแต่ก็สะดวกรวดเร็ว เบ็ดเสร็จใช้เวลาประมาณสี่สิบห้านาที แม้เคยถามฉันหลายครั้งว่าไม่เบื่อหรือที่ต้องนั่งรถนานๆ เพราะแม่สงสัยเหลือเกินว่าการเดินทางไม่กี่กิโลเมตร แต่ใช้เวลามหาศาลอย่างนี้ ฉันและคนกรุงเทพฯ ทั้งหลายทนได้อย่างไร มันกลายเป็นความเคยชินไปแล้ว

เพราะฉันใช้ชีวิตในเมืองหลวงมาถึงสิบสองปี การเผื่อเวลาเดินทางจึงเป็นเรื่องที่ฉันและคนกรุงเทพฯ ทุกคนต้องทำทั้งนั้น

ฉันเดินถือแก้วลาเต้มาจ๊ะเอ๋กับยายน้ำที่หน้าลิฟต์ เรามองหน้าหยิ่งเชิงกันเล็กน้อยแต่ยังไม่มีใครพูดอะไร วันนี้เธอใส่กระโปรงสั้นแค่เข้าและเสื้อสูทสีฟ้าเข้าชุดกัน ถือกระเป๋าใบเล็กสีครีมกับรองเท้าส้นสูงที่ทำให้เธอดูสูงเพรียวแล้วยังรวบผมไว้หลวมๆ ด้วยปิ่นปักผม และที่คอกก็มีผ้าผืนเล็กๆ พันไว้ด้วย เธอเป็นผู้หญิงอีกคนที่แต่งหน้าได้สวยงาม ฉันสงสัยจริงๆ ว่าเธอต้องตื่นตั้งแต่กี่โมงเพื่อทำทุกอย่างให้ออกมาสมบูรณ์แบบอย่างนี้

ส่วนฉันนะเธอ...อะไรก็ได้ทั้งนั้น อีกอย่างบริษัทก็ได้ไม่ได้เข้มงวดเรื่องการแต่งกายมากนัก นอกจากวันที่ต้องพบลูกค้า เราก็ต้องเรียบร้อยหน่อยเพื่อเสริมบุคลิกให้ดูเป็นมืออาชีพ อย่างวันนี้ฉันมีประชุมภายในบริษัทและอาจต้องออกไปดูการทำงานของลูกน้องที่ไปถ่ายโฆษณานอกสถานที่ ดังนั้นวันนี้ก็เลยใส่กางเกงสีดำ เสื้อเชิ้ตสีขาวมีลายทิวทัศน์ที่หน้าอกด้านซ้ายกับรองเท้าส้นเตี้ยและกระเป๋าใบยักษ์ที่อัดทุกอย่างเข้าไปได้เหมือนเช่นเคย ส่วนผมก็มัดรวบไว้เป็นหางม้า เรื่องแต่งหน้าไม่ต้องพูดถึง ขอแบ่งพัพกับลิปสติคอีกหนึ่งแท่งเป็นพอ เจ้ก็เคยดูหลายครั้งแล้วเรื่องการแต่งตัวของฉัน เจ็บอกว่าฉันไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในเรื่องการแต่งตัวเอาซะเลย

ไม่จริงสักหน่อย...ฉันแค่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับมันมากเท่านั้นเอง เพราะมันเสียทั้งเวลาและค่าใช้จ่าย อีกอย่างการที่ต้องคิดว่าวันนี้จะจับกางเกงตัวนี้มาใส่ให้เข้ากับเสื้อตัวไหนนั้นมันเสียเวลาซะมิด ถ้าลดความหมั่นใส่นิ้วตัวยายน้ำลงไปได้ ฉันว่าวันนี้เธอก็สวยดี แต่ถ้าปิดปากเงียบโดยไม่ทักทายกันยามเช้าก็เลยยังงอยู่ ฉันเลยต้องพูดกับเธอก่อน

"อรุณสวัสดิ์ วันนี้เที่ยวบินออกกี่โมงเธอจะ"

เธอทำหน้างงๆ เล็กน้อย แต่ก็ดูท่าทางพร้อมจะกระโดดขำฉันเหมือนกัน

"วันนี้ฉันไม่ได้ไปไหนสักหน่อย"

ตกหลุมฉันซะแล้ว

"อ้าว เหนอ เห็นแต่งตัวยังกับแอร์โฮสเตส เลยคิดว่าจะบินไปปารีสซะอีก"

ฉันยิ้มให้หวานฉ่ำ วันนี้เอาพอหอมปากหอมคอก่อนแล้วกัน ฉันรีบเข้าไปในลิฟต์ก่อนที่เธอจะเถียงทัน เมื่อเข้ามาแล้วก็มีคนอื่นตามเข้ามาด้วย เธอจึงไม่กล้าต่อปากต่อคำ

เมื่อมาถึงชั้นของเรา ฉันออกจากลิฟต์มาก่อนโดยมียายน้ำเดินตามออกมาติดๆ ฉันเตรียมตัวรอฟังคำถากถางของเธอบ้าง

"ฉันเสียใจกับเธอด้วยนะ"

เอ... จะมาไม่ไหนเนี่ย

"เรื่องอะไร"

"ก็เห็นใส่สีไว้ทุกซ์ทั้งปี เลยคิดว่าคนเกลียดตัวจากเธอไปที่ละคนสองคน เพราะทนปากเธอไม่ได้นะสี"

พูดจบแล้วยายน้ำก็เดินจากไป เธอไม่ได้เมตตาฉันเลยแม้แต่น้อย ฉันรู้สึกเจ็บๆ คันๆ แต่ก็มันส์ดี

เอ...ฉันเป็นพวกนิยมความเจ็บปวดรีเปล่าเนี่ย

ยกนี้ฉันแพ้เพราะเธอมีเวลาคิดโต้ตอบตอนอยู่ในลิฟต์ แต่ไม่เป็นไร... ชีวิตของเราสองคนยังต้องเจอกันอีกนาน

การประชุมเริ่มขึ้นตรงเวลา ยายน้ำเริ่มสรุปงานในโปรเจกต์ที่ตัวเองรับผิดชอบก่อน จากนั้นก็เป็นคิวของฉันบ้าง เราทั้งสามคนใช้เวลาพูดคุยกันเกือบชั่วโมง ส่วนใหญ่ฟีดแบ็คจะรับฟังแต่ก็มีคำถามและคำแนะนำแทรกมาเป็นระยะๆ หลังจากจบการรายงานแล้ว ฟีดแบ็คก็มีเรื่องคุยกับเราบ้าง

"เออละ วันนี้พี่มีสองเรื่องจะแจ้งให้ทราบ เรื่องแรกคือส่วนแบ่งการตลาดที่ลดลงของเรา ในช่วงไตรมาสแรกของปีนี้เราเสียลูกค้าให้คู่แข่งไปพอสมควร ทำให้เขามีส่วนแบ่งการตลาดเพิ่มขึ้นเกินหน้าเราไปประมาณสองสามเปอร์เซ็นต์ บอสก็เริ่มเตือนมาแล้วให้เราเร่งหาลูกค้าหน่อย"

"น้ำสงสัยจังว่าทำไมเดอะ ซ้อยส์ถึงดึงลูกค้าของเราไปได้ ทั้งที่ลูกค้าเหล่านั้นก็เคยพึงพอใจกับงานของเรามาก"

"เออ พี่ก็ไม่แน่ใจ อาจจะเป็นเพราะเขามีเงินทุนมาก แล้วใช้กลยุทธ์ด้านราคาเพื่อเข้าแข่งขันกับเราก็ได้"

"ถ้าอย่างนั้นบัวจะพยายามดูแลลูกค้าเก่าของเราแล้วกันนะคะ อาจจะต้องเพิ่มกลยุทธ์บางอย่างเพื่อดึงดูดเขาเอาไว้"

พื๊ดพยักหน้า "เราสองคนลองคิดดูแล้วกันว่าพอจะมีทางไหนแก้ไขปัญหานี้ได้บ้าง ส่วนอีกเรื่องคือพี่มีโปรเจกต์ใหม่ที่เพิ่งรับมาจากบิกบอสเราเมื่อวานนี้"

"กินได้ไหมคะพี่" ฉันทามเพื่อจะได้รู้ว่ามันจะเป็นงานของใคร

"ได้บ้างไม่ได้บ้าง" พื๊ดพูดยิ้มๆ

"โปรเจกต์หลายชิ้นหรือคะ" พื๊ดพยักหน้ากับคำถามของยายน้ำ

"คืออย่างนี้ ตอนนี้นั้นจะมีธุรกิจที่ผลิตสินค้าหลายประเภทภายใต้ตราสินค้าเดียวกัน แล้วจะวางขายในห้างสรรพสินค้าชั้นนำ ระยะแรกเจ้าของตราสินค้าเขาต้องการเปิดตัวให้กลุ่มลูกค้าที่มีรายได้ระดับปานกลางถึงสูงรู้จัก ระยะต่อไปนั้นอาจจะขยายไปเมืองนอก ในตอนนี้วัตถุประสงค์หลักคือไม่ว่ากลุ่มเป้าหมายจะทำอะไร เขาก็อยากให้คนนึกถึงตราสินค้าของเขาเป็นอันดับแรกหรือเดินเข้ามาหาร้านของเขาก่อน"

"แสดงว่าราคาก็แพงใช้ได้เลยสิคะ"

จากคำพูดของพื๊ด ฉันทึกถึงร้านมาร์กแอนด์สเปนเซอร์ของประเทศ

อังกฤษขึ้นมาทันที

"ก็พอสมควร แต่คงไม่แพงเท่าของนอกหรอกนะ เพราะเขาต้องการสร้างเป็นแบรนด์ของคนไทย" พี่อืดหยุดตอบคำถามของฉันแล้วสั่งงานต่อ "แม้ว่าปกติพี่จะแบ่งความรับผิดชอบตามผลิตภัณฑ์แต่คราวนี้คงต้องรวมหัวกันแล้วละ ไม่อย่างนั้นคอนเซ็ปต์มันจะมั่ว ถ้าให้ทำคนเดียวก็คงไม่ไหวแน่ จากที่พี่เราทั้งสองคนสรุปรงานก็ดูเหมือนจะเคลียร์งานกันได้ในส่วนนี้นะ แต่ของบ๊วจะเบากว่าน้ำหนักน้อย เอาอย่างนี้แล้วกัน...ในระยะแรกที่เราต้องประสานงานกับลูกค้า พี่จะให้บ๊วเป็นแกนหลักก่อน น้ำเป็นฝ่ายสนับสนุน ถ้าน้ำส่งต่องานที่ค้างอยู่ให้ฝ่ายผลิตเสร็จเมื่อไรค่อยมาทำเต็มตัว พี่อยากให้เราประสานงานกันให้มาก เพราะถ้าโปรเจกต์นี้สำเร็จคงมีข่าวดีให้เราคนใดคนหนึ่งแน่"

"ชาวดีอะไรคะ"

ฉันและยายน้ำพุตื้นพร้อมกัน

"นี่พี่ยังไม่ได้คุยกับบอสเลยนะ แต่คิดว่าพี่คงไม่เปลี่ยนใจแล้วละ ถ้าเสร็จงานนี้พี่จะลาออกไปทำธุรกิจส่วนตัว"

เราสองคนอ้าปากค้างเพราะไม่เคยคิดว่าพี่อืดจะลาออกมาก่อนเลย

"ไม่ต้องตกใจหรอกนะ จากเป็นไม่ได้จากตายสักหน่อย แต่เราเข้าใจให้หมดว่าคนที่พี่จะขึ้นมาแทนพี่จะมีแค่คนเดียวเท่านั้น แล้วปกติพี่ก็จะมีสิทธิ์ในการเสนอชื่อคนคนนั้นให้กับบอสด้วย แต่ไอ้การที่บอสจะโอเคหรือไม่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง พี่ต้องขอบอกว่าผลการทำงานครั้งนี้นั้นจะเป็นตัวชี้วัดตัวหนึ่ง เพราะเรื่องวิจัยคู่กับคุณวุฒิเราทั้งคู่ก็มีคล้ายๆ กัน คราวนี้พี่จะดูรอบด้าน ทั้งเรื่องการวางแผน การบังคับบัญชา การติดต่อประสานงาน รวมไปถึงเรื่องการดูแลงบประมาณด้วย น้ำไม่ต้องกลัวนะว่าจะเสียเปรียบที่เข้ามาช้ากว่าบ๊ว เพราะพี่บอกแล้วว่าพี่มองหมดทุกด้าน ทุกเรื่อง ผลของโปรเจกต์นี้จะเป็นอีกตัววัดหนึ่งเท่านั้นเอง"

พี่อืดพูดไปยิ้มไป แต่เราสองคนยังคงพูดอะไรไม่ออก

"มีอะไรจะถามพี่ไหม"

"ระยะเวลาที่เราทำโปรเจกต์นี้ประมาณเท่าไรคะ" ยายน้ำพุตออกมาก่อน

"ไม่นานเกินหกเดือน"

แสดงว่าเรามีเวลาทำงานและเวลาในการพิสูจน์ตัวเองทั้งหมดหกเดือน เพื่อให้หัวหน้าของเราตัดสินใจว่าใครจะเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุด ฉันรู้สึกเครียดขึ้นมาทันทีและสามารถคาดการณ์ได้เลยว่าอาการไมเกรนจะมาเยือนในอีกสองชั่วโมงข้างหน้าแน่

ฉันเดินกลับมาที่โต๊ะทำงาน ในสมองยังคงมึนงงกับสิ่งที่ได้ยินมา ความจริงแล้วฉันก็มีเป้าหมายในการทำงานอยู่เหมือนกันว่าอีกสักห้าปีต่อจากนี้ฉันคงมีวุฒิภาวะพอที่จะก้าวขึ้นสู่ฝ่ายบริหารอย่างเต็มภาคภูมิ แต่นี่ดูเหมือนโอกาสจะก้าวเข้ามาหาฉันเร็วขึ้นและยังเพิ่มความกดดันโดยการมีคู่แข่งที่แสนจะน่ากลัวด้วย แต่ตอนนี้มันก็ไม่ใช่เวลาที่จะมานั่งคร่ำครวญ เพราะสนามแข่งขันได้ถูกเปิดออกตั้งแต่สิบนาทีก่อนที่ฉันจะมาเรียบร้อยแล้ว

ตอนที่ 4

เสียงโทรศัพท์ที่โตะดังขึ้นในเช้าวันทำงานกลางสัปดาห์ ฉันเอื้อมมือไปรับอย่างเกียจคร้าน

"ฮัลโล"

"บ๊ว มาหาพี่ที่ห้องหน่อย เรื่องตารางนัดคุยกับลูกค้ารายใหญ่ออกมาแล้วนะ" เสียงพี่อีดเรียกพบ

"ให้บ๊วตามน้ำด้วยไหมพี่" ฉันคิดว่าเราต้องเข้าพบพี่อีดทั้งคู่เพื่อรับทราบข้อมูลการทำงานร่วมกัน

"พี่คุยกับน้ำแล้ว เรานั่นแหละเข้ามาคนเดียว"

เอ มันออกจะแปลกๆ นะที่เราเข้าพบหัวหน้าไม่พร้อมกัน ไม่ใช่ว่าฉันจะไม่เคยคุยงานกับพี่อีดตามลำพัง แต่เรื่องโปรเจกต์นี้พี่อีดเป็นคนบอกเองว่าเราต้องรวมหัวกัน...

ช่างเถอะ มัวแต่กังวลก็ไม่มีประโยชน์ เพราะในช่วงแรกฉันก็ต้องรับงานเข้ามาดูแลก่อนยายน้าอยู่แล้ว

ฉันเคาะประตูเพื่อขออนุญาตเข้าไปในห้องทำงานของพี่อีด

"เชิญ" เสียงอนุญาตเบาๆ พี่อีดให้ฉันนั่งที่เก้าอี้ตรงข้ามโตะทำงานตัวใหญ่

แล้วยื่นซองเอกสารสีน้ำตาลมาวางไว้ที่หน้าโต๊ะ "นี่เป็นข้อมูลทั้งหมดของกินรีที่พี่ได้มาจากบิ๊กบอส บัวเอาไปอ่านก่อน"

ฉันเปิดซองเอกสารที่มีกระดาษไม่กี่แผ่นอยู่ในนั้นออกมาดู

"กินรี...นี่เป็นชื่อตราสินค้าหรือคะ" ฉันเห็นสัญลักษณ์ของกินรีที่มีปีกสวยงามอยู่บนหัวกระดาษ

"ใช่ สำหรับวัยรุ่นน่าจะบอกว่ามันเซ็กซี่ไปหน่อย แต่ถ้าต่อไปคิดจะเอาไปขายในตลาดเมืองนอก ฝรั่งเศสก็รู้จักกินรีของไทยเรามากอยู่เหมือนกัน"

ฉันดูรายละเอียดของผลิตภัณฑ์ต่างๆ แล้วเห็นว่ามีความน่าสนใจ กระเป๋า รองเท้า หมวกสำหรับใส่เล่นกีฬาเป็นหลัก

"เออละ พี่จะตีกรอบงานของเราให้เห็นชัดขึ้นนะ 'กินรี' จะเปิดตัวในแนวความคิดที่ว่าเขาจะเป็นแหล่งจำหน่ายสินค้าจำพวกดูแลและบำรุงสุขภาพ อย่างการดูแลสุขภาพก็ตีความว่าเป็นพวกที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกาย ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้าหรืออุปกรณ์กีฬา ส่วนการบำรุงสุขภาพก็จะเป็นพวกอาหารเสริมต่างๆ โดยเน้นสมุนไพรไทยที่เอามาทำเป็นเม็ดให้กินง่าย มันก็เลยกลายเป็นว่าครอบคลุมความรับผิดชอบของทั้งน้ำและบัวไปด้วย"

ฉันพอจะมองเห็นภาพรวมของงานได้ง่ายขึ้น เพราะตัวสินค้าค่อนข้างจำเพาะเจาะจงมากกว่าที่คิดไว้ในตอนแรก

"แล้วต้องการเปิดตลาดที่ไหนคะ"

"ตอนนี้เขาจะเปิดตลาดในกรุงเทพฯ ก่อน โดยเอาใจคนทำงานเป็นหลัก พวกที่มีเวลาในการออกกำลังกายไม่มากหรือพวกที่เอากีฬามาเป็นเครื่องมือในการเข้าสังคม แล้ววันศุกร์ที่จะถึงนี้ ลูกค้านัดพบเราที่บริษัทของเขาเพื่อคุยรายละเอียดของงาน พี่คิดว่าจะให้ น้ำกับบัวไปกับพี่ทั้งคู่ ตกลงวันศุกร์เราเจอกันที่ตึกลูกค้าตอนเก้าโมงครึ่งแล้วกันนะ ก่อนเวลานัดครึ่งชั่วโมง บัวเอารายละเอียดพวกนี้ไปศึกษาก่อนแล้วกัน"

ฉันตอบรับคำสั่งแล้วขอกลับโต๊ะทำงาน แต่ก่อนที่จะออกมาจากห้องนั้น พี่อืดก็เรียกฉันไว้

"มีอะไรหนักใจก็ปรึกษาพี่ได้นะ งานนี้ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะคุณอาจองค์ำซับนักก้าซับนหว่าเจ้าของกินรีเป็นเพื่อนเก่าของท่าน ให้เราดูแลอย่างเต็มที่"

คุณอาจองค์เป็นบ๊อบบอสของเรา

"ตอนนี้บ๊วยังไม่มีอะไรหนักใจคะ แต่เอาไว้หลังจากรับงานมาแล้ว อาจจะมีก็ได้ ถึงเวลานั้นจะขอใช้บริการพี่อืดแล้วกันนะคะ ส่วนเรื่องงานไม่ต้องห่วง บ๊วยเต็มที่ทุกงานอยู่แล้ว"

ฉันรู้สึกดีที่มีเจ้านายห่วงใยอยู่เสมอ อันที่จริงก็ยอมรับว่ามีความกังวลกับงานนี้มากกว่าปกติ ซึ่งเป็นผลมาจากสิ่งที่พี่อืดต้องการคัดเลือกผู้ดำรงตำแหน่งแทน แต่เมื่อมานั่งคิดอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วก็ตัดสินใจว่าจะลงสู้อย่างเต็มที่ดูสักครั้ง ไม่ว่าผลการแข่งขันจะออกมาเป็นอย่างไร สิ่งที่ฉันอยากเห็นมากกว่าก็คือความพึงพอใจของลูกค้า ขอภาวนาให้ลูกค้ารายนี้ไม่เป็นพวกเจ้าปัญหาทีเถอะ

แล้วเช้าวันศุกร์ก็มาถึง ฉันตั้งนาฬิกาปลุกหกโมงเช้า จัดการอาบน้ำ แต่งตัว เนื่องจากวันนี้ต้องพบลูกค้า จึงตัดสินใจใส่ชุดสวยที่เคยไปเลือกซื้อกับเจ็กี่ตั้งแต่ช่วงที่ห้างสรรพสินค้าลดกระหน่ำตอนปลายปี มันเป็นชุดวันพีชสีชมพูกลีบบัวแขนชุด แล้วมีเสื้อสูทความยาวพอดีเอวทับอีกชั้นหนึ่ง ฉันใส่ถุงน่องสีเนื้อกับรองเท้าส้นเตี้ยสีน้ำตาลอ่อน ส่วนกระเป๋าก็ใช้ใบเล็กสีเดียวกัน วันนี้ต้องบอกลากระเป๋าดร่าเอนมอหนึ่งวันเพราะมันไม่เข้ากับชุดคุณนายที่กำลังสวมอยู่เลย ส้ารวจความเรียบร้อยของตัวเองอยู่หน้ากระจกหลังจากแต่งหน้าและรวบผมเรียบร้อยแล้ว รู้สึกว่าหน้าตาจะสดใสเข้ากับชุดที่สวมอยู่ได้ดี หวังว่าคงจะดูอ่อนเยาว์กว่าอายุจริงบ้าง

กว่าจะแต่งตัวเสร็จก็ปาเข้าไปเกือบเจ็ดโมงครึ่ง ฉันนึกขอบคุณบริษัทที่ไม่บังคับให้ต้องแต่งตัวอย่างนี้ทุกวัน เมื่อคืนก่อนนอนฉันโทรศัพท์ไปที่ศูนย์บริการรถแท็กซี่ให้มารับที่คอนโดฯ ตอนเจ็ดโมงครึ่ง เพราะไม่อยากขับรถไปในสถานที่ที่ไม่เคยไปมาก่อน ถ้าเกิดหลงทางหรือรถติดมากๆ อาจจะพลาดนัดสำคัญได้ แล้วโทรศัพท์ในมือถือก็ส่งเสียงร้องขึ้น ฉันเดินไปรับปรากฏว่าเป็นพนักงานที่หน้าเคาน์เตอร์บอกว่ารถแท็กซี่ที่ฉันนัดไว้มารับแล้วที่หน้าคอนโดฯ ฉันพูดขอบคุณพนักงานแล้วบอกว่าจะลงไปเดี๋ยวนี้

เมื่อเข้าไปนั่งในรถและบอกจุดหมายปลายทางกับคนขับแล้ว ฉันก็เหลือบไปเห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังเดินไปที่ลานจอดรถหน้าคอนโดฯ แล้วจังหวะที่เขา กำลังเปิดประตูรถอ้าวดีสปอร์ตสีดำวาคันงามอยู่นั้น ฉันก็เห็นหน้าเขาได้ถนัด คุณณัฐนั่นเอง! ด้วยสติที่มีทำให้ฉันต้องรีบหลบทันที

"คุณ คุณเป็นอะไรครับ" คนขับรถตกใจที่อยู่ๆ ฉันก็ทิ้งตัวลงบนเบาะรถอย่างรวดเร็ว

"ไม่มีอะไรค่ะ ฉันทำของตก"

แล้วทำไม่ต้องตกใจขนาดนี้ด้วยนะ เขาไม่ได้เห็นฉันสักหน่อย และอาจจะลืมไปแล้วก็ได้ว่าฉันเป็นใคร

ดังนั้นในระหว่างที่แท็กซี่ขับผ่านด้านหลังของรถอ้าวดี ฉันจึงค่อยๆ โผล่ขึ้นมาที่หน้าต่างและเห็นว่าเขาได้เข้าไปนั่งในรถเรียบร้อยแล้ว

หลังจากทานพัฟฟูนากับกาแฟร้อนในร้านกาแฟใต้ตึกลูกค้าเรียบร้อยแล้ว พี่อืด ยายน้ำ และฉันก็พร้อมที่จะขึ้นไปพบลูกค้า วันนี้ดูเหมือนว่าฉันกับยายน้ำจะนัดหมายกันมาก่อนเพราะเราใส่เสื้อผ้าโทนสีชมพูเหมือนกัน พี่อืดถึงกับออกปากว่าตัวเองเป็นฝั่งน้อยในดงดอกไม้

เราขึ้นลิฟต์มาที่ชั้นสิบสอง เมื่อออกจากลิฟต์ก็เห็นชื่อบริษัท 'นิมมานนท์'

อย่างชัดเจน บริษัทนี้เป็นเจ้าของตราสินค้า 'กินรี' ที่เรากำลังจะทำโฆษณาให้ พี่อืดได้เข้าไปแจ้งชื่อและความประสงค์ของเรากับประชาสัมพันธ์สาวสวย เธอยิ้มต้อนรับและบอกว่ากำลังรอเราอยู่ หลังจากนั้นเราก็ถูกเชิญมารอที่ ห้องประชุม ตั้งแต่เดินเข้ามาในบริษัท ฉันสังเกตเห็นว่าสถานที่ทำงานถูก ตกแต่งอย่างทันสมัย ตั้งแต่โต๊ะทำงานจนถึงตู้เก็บเอกสาร มีการจัดแบ่ง อย่างเป็นสัดส่วนด้วยการกั้นพาร์ทิชัน ไม่มีอะไรกตา พนักงานส่วนใหญ่ ก็ยังอยู่ในวัยหนุ่มสาว เมื่อก้าวเข้ามาในห้องประชุมฉันก็เห็นโต๊ะรูปไข่ ขนาดใหญ่ มีเก้าอี้ตัวนุ่มวางอยู่โดยรอบ และที่ผนังด้านหน้าห้องก็มี ไวท์บอร์ดติดไว้ด้วย

เมื่อเรานั่งเรียบร้อยแล้ว สาวประชาสัมพันธ์ก็ขออนุญาตออกไปและ บอกเราว่าสักครู่เจ้านายของเธอจะมาพบกับเรา พี่อืดเลือกนั่งตรงกลาง ระหว่างฉันกับยายน้ำ แม่บ้านของบริษัทเข้ามาเสิร์ฟกาแฟและน้ำเปล่า ถึงแม้ว่าฉันจะเป็นคอกาแฟ แต่การที่ต้องดื่มสองแก้วในหนึ่งชั่วโมงก็คง ไม่ใช่ ฉันจึงปล่อยมันไว้อย่างนั้น เวลาผ่านไปไม่ถึงห้านาที ฉันได้ยินเสียง กุกกักที่ประตูห้องประชุม เราทั้งสามคนมองไปตามเสียงนั้นเพราะคาดว่า คณะผู้บริหารของบริษัทคงมาถึงแล้ว มีคนสองคนก้าวเข้ามาในห้อง คนแรกเป็นผู้ชายตัวเล็ก คงจะอายุประมาณห้าสิบถึงห้าสิบห้าปีเพราะผม เริ่มมีสีดอกเลาแล้ว ส่วนคนที่เดินตามมาคาดว่าจะจะเป็นเลขาณุการส่วนตัว เราทุกคนยืนขึ้นและสวัสดีพร้อมกัน

"สวัสดีครับ สวัสดี นั่งลงเถอะครับ ตามสบาย"

ทุกคนต่างแนะนำตัวและแลกเปลี่ยนกันจนดูเหนื่อย ในนามบัตรบอกว่า ผู้ชายคนนี้ชื่อสินธร นิมนานนท์ เป็นเจ้าของบริษัทแห่งนี้

"เดี๋ยวยรอฟังจัดการผมหน่อยนะ พอดีติดคุยโทรศัพท์อยู่ คุณเศรษฐ์ คงทราบแล้วใช่ไหมครับว่าผมรู้จักกับคุณอาจองมาก่อน" คุณสินธรหันไป คุยกับพี่อืดถึงบ๊อบบอสของเรา

"ครับ ผมทราบจากคุณอาจองแล้วครับ"

"ผมดีใจนะที่เห็นคนรุ่นใหม่ก้าวขึ้นมาในตำแหน่งที่สำคัญๆ ของบริษัท อย่างบริษัทคุณเนี่ย คุณชลธรกับคุณเมษินี่ก็ดูท่าจะอายุน้อยมากสำหรับตำแหน่งที่สำคัญของบริษัท หรือคุณว่ายังไง"

ดูท่าทางคุณสินธรจะหาเรื่องคุยฆ่าเวลามากกว่าจะต้องการคำตอบจริงจัง

"ใช่ครับ ถ้าเราต้องการจะทำธุรกิจใหม่ๆ เราก็ต้องอาศัยความคิดของคนรุ่นใหม่ด้วย อย่างสองคนนี่เขาเป็นหัวกะทิเลย"

พืดคุยโตจนเราเซิน แล้วตอนนั้นเอง เลขาธุการที่นั่งอยู่ด้านหลังของคุณสินธรก็พูดขึ้นมาเบาๆ

"ท่านคะ คุณณัฐมาแล้วค่ะ"

...

เราทุกคนมองไปที่ประตูพร้อมๆ กัน ชายหนุ่มที่เพิ่งเข้ามาใหม่กล่าวคำขอโทษกับทุกคน ฉันทกใจกับภาพที่เห็น หัวใจเต้นกระหน่ำไม่เป็นจังหวะ เพราะคนที่ยืนอยู่ที่หน้าประตูนั้นเป็นคนเดียวกับที่ฉันเห็นเมื่อเช้านี้! และเป็นคนเดียวกับที่เจอชุดชั้นในสีแดงของฉัน!!

หลังจากพยายามรวบรวมสติกลับคืนมาและหักทลายเขากลับไป ฉันสังเกตว่าเขาไม่ได้แสดงความรู้สึกอะไรมากนัก นอกจากอมยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย จึงคิดเข้าข้างตัวเองว่าเขาคงลืมเหตุการณ์วันนั้นไปแล้ว หรือไม่... เขาก็จำฉันไม่ได้แล้ว

การประชุมได้พูดถึงรูปแบบการประชาสัมพันธ์ ระยะเวลาดำเนินงานงบประมาณ รวมถึงผู้รับผิดชอบหรือผู้ประสานงานระหว่างเอกโคกับกินรีแล้วเหมือนโชคชะตากลั่นแล้ง ฉันต้องติดต่อประสานงานกับคุณณัฐ เตชะวินทร์ ผู้อำนวยการโครงการกินรีอย่างสนิทแนบแน่นตลอดช่วงเวลาหกเดือน ฉันอยากจะยกงานนี้ให้ยាយน้ำไปเลย หากไม่ติดที่ว่าต้องแสดงผลงานให้เข้าตากรรมการเพื่อนาคัดอันดับในภายภาคหน้า

กราฟหัวใจ... อุ่นละไม่ไอรัก
tiara เขียน

จำนวน 208 หน้า

ราคา 229 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 3 พฤศจิกายน 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2776-9

ภาพปก กนกวรรณ พิมพ์ใสต์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส่ พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

editor@jamsai.com

www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.naiin.com

“ขอโทษที่ผมนำมาคืนช้านะครับ คือผมเพิ่งพบมันตอนดึกของเมื่อคืน พยายามไปตามออฟฟิศข้างล่างว่าคุณอยู่ห้องไหน แต่ผมไม่กล้ามาเคาะห้องคุณดึกๆ แล้วเมื่อเช้าผมก็ตื่นสาย มาเคาะห้องคุณตอนเที่ยงแล้วคุณไม่อยู่ ผมเลยเอามาคืนช้าครับ”
“ไม่เป็นไรค่ะ” ฉันพูดเสียงเบาจนตัวเองก็แทบจะไม่ได้ยิน
“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะคะครับ สวัสดีครับ”
“สวัสดีค่ะ” เจริญตอบกลับไป
และเมื่อเจ้าของรองเท้าผ้าใบคู่นั้นหมุนตัวออกไป เจริญก็ทิ้งลากทิ้งजूงฉันเข้าไปในห้อง
“บ๊ว...เป็นอะไรไป ช็อกไปเลยหรือน้องรัก”
ฉันซื่อๆ
“โอ๊ย เจริญอยากร้องไห้ ผู้ชายนะเจริญ ชายคนนั้นเป็นคนเจอชุดชั้นในของหนู”

พรหมลิขิตมักนำพาวันแรกพบฉันน่าประทับใจมาให้เหล่าคู่รัก
แต่สำหรับ ‘เมธินี’ กลับเป็น ‘บราลิต’ ที่ทำให้เธอได้พบกับเขา
เมื่อของขวัญฉลองวัยโสัดปีที่สามสิบสุดเชิ่กซึ่น้ำพายชายหนุ่มแปลกหน้า (และหน้าตาดี) มาถึงห้อง
เธอก็หนีก็ไม่รอด หลบหน้าก็ไม่พ้น เพราะบอกรจากจะอาศัยอยู่คอนโดฯ เดียวกันแล้ว
เขายังกลายมาเป็นผู้ร่วมงานในโปรเจกต์สำคัญที่เธอไม่อาจสละให้หลุดได้
ในเมื่อมีแต่ต้องพบเจอกัน
เธอก็ได้แต่ต้องเตรียมแผนรับมือกับความร้ายกาจของเขาอย่างมืออาชีพเท่านั้น
กว่าเมื่อได้เผชิญหน้าเข้าจริง เมธินีกลับพบเพียงความแสนดี
ที่พ่วงมาด้วยความหล่อเหลาที่ทำให้เอาหัวใจตัวเองเด็นจนพิดจ้งหวะ
ได้แต่ภาวนาว่ากราฟหัวใจของเธอจะไม่พุ่งทะลุเพดานไปเสียก่อน!

ขอบคุณมา
อบรุ่นหัวใจ

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-2776-9

9 786160 627769

ราคา 229 บาท